

Idatzi zure ipuina

Oroitzen naiz, umea nintzenean graindik, 8 urte nituela, Donostia gudan zegoen, nire aitak lana zoen eta oso arto zegoen, esaten zuenez oso jende gutxi zoen lana, adibidez nire ama. Egon batean, egunero bezala nire laguna (Maribirekin) nigoan ikastolara, baina zerbait aldatuta zegoen, nire aitaren denda itxita zegoen, ez zegoen inor dendaren barruan. Ikastolatik etxera joan nintzen ziztu bizian, ama han zegoen aitaren ondoan eta, Donostiatik alde egin behar genuela esan zidaten guda zegoenez, genuen diru gutxiarekin Donostiatik alde egin genuen. Ez nekien nora gingoazen, iritxi arte. Iritxi ginen eta frantzian ginele esan zidan amak. Frantzian dena desberdina zen, ez zegoen gudarik. Nire bizitza ere oso desberdina zen, ez nekien frantzesak, baina ikasten joan e nintzen, ez nituen lagunik, ez nuen ikastolan tofirik ulertzen... Ni nainuen garza bakarra Donostira bueltatzea zen. 20 urte bete nituzenean dena hobetuta zegoen, banekien frantzesak... Baina garza batek berriaz bizitza aldatu zidan, Donostian guda amaitu zen. Donostia nire herria zen eta beti izango da.